Verordnungsblatt
für das Generalgouvernement

Dziennik Rozporządzeń
dla Generalnego Gubernatorstwa

1941	Ausgegeben zu Krakau, den 15. März 1941 Wydano w Krakau (Krakowie), dnia 15 marca 1941 r.	Nr. 19

Inhalt / Treść

Verordnung

zur Aufhebung der Ersten Verordnung über Preisfestsetzung für Gebrauchsgegenstände der arbeitenden Bevölkerung vom 23. Januar 1940.

Vom 3. März 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

Einziger Paragraph.

Die Erste Verordnung über Preisfestsetzung für Gebrauchsgegenstände der arbeitenden Bevölkerung vom 23. Januar 1940 (VBlGG. I S. 15) tritt ausser Kraft.

Berlin, den 3. März 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

Rozporządzenie

celem uchylenia pierwszego rozporządzenia o ustaleniu cen na artykuły codziennego użytku ludności pracującej z dnia 23 stycznia 1940 r.

Z dnia 3 marca 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Jedyny paragraf.

Pierwsze rozporządzenie o ustaleniu cen na artykuły codziennego użytku ludności pracującej z dnia 23 stycznia 1941 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 15) uchyla się.

Berlin, dnia 3 marca 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank

Verordnung

über die Zulassung vereidigter Dolmetscher im Generalgouvernement.

Vom 3. März 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

(1) Zum vereidigten Dolmetscher kann auf seinen Antrag bestellt werden, wer die deutsche, ukrainische oder polnische Volkszugehörigkeit besitzt, politisch einwandfrei ist und die Kenntnis der Sprachen nachweist, für die er zum Dolmetscher bestellt werden soll.

(2) Die im öffentlichen Dienst stehenden Beamten und Angestellten können nur mit Erlaubnis ihrer vorgesetzten Behörde zu vereidigten Dolmetschern bestellt werden.

§ 2

Der Leiter des Deutschen Obergerichts hat, sofern ihm der Nachweis der Kenntnis der Sprache nicht hinreichend erbracht erscheint, den Bewerber einer Prüfung zu unterziehen. Er kann hierzu geeignete Hilfskräfte heranziehen.

§ 3

Die Bestellung erfolgt für jeden Distrikt durch den Leiter des Deutschen Obergerichts, der dem Dolmetscher mit der Bestellung seinen Sitz zuweist.

§ 4

Die Bestellung zum Dolmetscher berechtigt zur Ausübung der Dolmetschertätigkeit vor allen deutschen und polnischen Justiz- und Verwaltungsbehörden des Distrikts, in dem der Dolmetscher seinen Sitz hat, und zur Anfertigung beglaubigter Übersetzungen und Urkunden.

§ 5

(1) Der vereidigte Dolmetscher hat vor Antritt seiner Dolmetschertätigkeit vor dem Leiter des Deutschen Obergerichts folgenden Eid zu leisten:

„Ich schwöre, dass ich die mir aufgetragenen Dolmetscherpflichten gewissenhaft erfüllen werde."

(2) Die Eidesleistung wird auf der Bestellungsurkunde vermerkt.

§ 6

Wird ein Dolmetscher als solcher vor Gericht tätig, so braucht er einen besonderen Eid nur zu leisten, wenn der Richter es bestimmt.

§ 7

Der vereidigte Dolmetscher unterliegt bei Ausübung seiner Pflichten der Dienstaufsicht des Leiters des Deutschen Obergerichts.

§ 8

Der vereidigte Dolmetscher erhält für seine Dolmetschertätigkeit eine Vergütung, deren Höhe in einer Durchführungsvorschrift festgesetzt wird.

§ 9

Diese Verordnung tritt am Tage ihrer Verkündung in Kraft. Gleichzeitig verlieren sämtliche über Dolmetscher bestehenden Vorschriften ihre Gültigkeit. Die auf Grund der bisherigen Vorschriften bestellten oder zugelassenen Dolmetscher dürfen ihre

Rozporządzenie

o dopuszczeniu tłumaczy przysięgłych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 3 marca 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

(1) Tłumaczem przysięgłym może być ustanowiony na własny wniosek ten, kto posiada niemiecką, ukraińską lub polską przynależność narodową, politycznie jest nieskazitelny i wykaże znajomość języków, dla których ma być ustanowiony tłumaczem.

(2) Urzędnicy oraz pracownicy umysłowi, pozostający w służbie publicznej, mogą być ustanowieni tłumaczami przysięgłymi tylko za zezwoleniem swej władzy przełożonej.

§ 2

Kierownik Wyższego Sądu Niemieckiego może, o ile wykazanie znajomości języka wydaje mu się nie wystarczające, poddać kandydata egzaminowi. W tym celu może on przybrać odpowiednie siły pomocnicze.

§ 3

Ustanowienie dla każdego Okręgu następuje przez Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego, który z ustanowieniem wyznacza tłumaczowi jego siedzibę.

§ 4

Ustanowienie tłumaczem uprawnia do wykonywania czynności tłumacza przed wszystkimi niemieckimi i polskimi władzami sądowymi i administracyjnymi Okręgu, w którym tłumacz ma swą siedzibę oraz do sporządzania uwierzytelnionych tłumaczeń i dokumentów.

§ 5

(1) Tłumacz przysięgły winien przed przystąpieniem do pełnienia swych czynności jako tłumacz złożyć wobec Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego następującą przysięgę:

„Przysięgam, że powierzone mi obowiązki tłumacza spełniać będę sumiennie".

(2) Złożenie przysięgi zaznacza się na dokumencie ustanawiającym tłumacza.

§ 6

Jeżeli tłumacz czynny jest przed sądem w charakterze tłumacza, winien składać przysięgę tylko wówczas, gdy sędzia to postanowi.

§ 7

Tłumacz przysięgły otrzymuje za swe czynności tłumacza wynagrodzenie, którego wysokość ustalona będzie w postanowieniu wykonawczym.

§ 8

Tłumacz przysięgły otrzymuje za swe czynności tłumacza wynagrodzenie, którego wysokość ustalona będzie w postanowieniu wykonawczym

§ 9

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą swą moc obowiązującą wszystkie istniejące przepisy o tłumaczach. Tłumacze, ustanowieni lub dopuszczeni na podstawie dotychczasowych przepisów, mogą

Tätigkeit bis auf Widerruf, längstens aber bis zum 15. Mai 1941 weiter ausüben.

Berlin, den 3. März 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

swe czynności wykonywać aż do odwołania, najpóźniej jednak do dnia 15 maja 1941 r.

Berlin, dnia 3 marca 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank

Durchführungsvorschrift

zur Verordnung vom 3. März 1941 über die Zulassung vereidigter Dolmetscher im Generalgouvernement.

Vom 4. März 1941.

Zur Durchführung der Verordnung über die Zulassung vereidigter Dolmetscher im Generalgouvernement vom 3. März 1941 (VBlGG. S. 92) bestimme ich:

I.

Prüfung des Dolmetschers.

§ 1

Hält der Leiter des Deutschen Obergerichts die Vornahme einer Prüfung für erforderlich, so beruft er unter seinem Vorsitz eine Prüfungskommission und bestimmt deren Mitglieder aus den Beamten und Angestellten der deutschen und polnischen Gerichtsbehörden im Generalgouvernement. Nach Bedarf kann er auch andere geeignete Personen heranziehen; die hierdurch entstehenden Kosten hat der Bewerber im voraus zu entrichten.

§ 2

Über die Zulassung zur Prüfung und über deren Ergebnis entscheidet der Leiter des Deutschen Obergerichts endgültig.

II.

Geschäftsführung des Dolmetschers.

§ 3

Jede Änderung der Anschrift seines Büros innerhalb des ihm zugewiesenen Sitzes muss der vereidigte Dolmetscher dem Leiter des Deutschen Obergerichts anzeigen.

§ 4

Der vereidigte Dolmetscher benutzt bei Herausgabe von Akten und urkundlichen Bescheinigungen ein amtliches Siegel. Bis zur allgemeinen Regelung der Ausstattung amtlicher Siegel bestimmt der Leiter des Deutschen Obergerichts das Aussehen dieses Siegels. Ein Abdruck des Siegels ist beim Leiter des Deutschen Obergerichts niederzulegen.

§ 5

Der vereidigte Dolmetscher hat ein Muster seiner Unterschrift bei dem Leiter des Deutschen Obergerichts, dessen Aufsicht er untersteht, niederzulegen. In jedem Distrikt wird beim Leiter des Deutschen Obergerichts eine besondere Liste für die bestellten Dolmetscher geführt.

§ 6

(1) Der vereidigte Dolmetscher hat ein Register zu führen, in das alle von ihm angefertigten oder nachgeprüften Übersetzungen und Abschriften aufzunehmen sind.

(2) Er hat das Register mit Blattzahlen zu versehen, mit einer Schnur zu durchziehen und dem Leiter des Deutschen Obergerichts zur Versiegelung der Schnur und Unterzeichnung vorzulegen.

Postanowienie wykonawcze

do rozporządzenia z dnia 3 marca 1941 r. o dopuszczeniu tłumaczy przysięgłych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 4 marca 1941 r.

Celem wykonania rozporządzenia o dopuszczeniu tłumaczy przysięgłych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 3 marca 1941 r. (Dz. Rozp. GG. str. 92) postanawiam:

I.

Egzamin tłumacza.

§ 1

Jeżeli Kierownik Wyższego Sądu Niemieckiego uzna za potrzebne przeprowadzenie egzaminu, to powołuje pod swoim przewodnictwem komisję egzaminacyjną i wyznacza jej członków spośród urzędników i pracowników umysłowych niemieckich i polskich władz sądowych w Generalnym Gubernatorstwie. Stosownie do potrzeby może on również powołać inne odpowiednie osoby; powstające stąd koszty winien kandydat uiścić z góry.

§ 2

O dopuszczeniu do egzaminu i o jego wyniku decyduje ostatecznie Kierownik Wyższego Sądu Niemieckiego.

II.

Prowadzenie czynności przez tłumacza.

§ 3

O każdej zmianie adresu swego biura w obrębie wyznaczonej mu siedziby musi tłumacz przysięgły zawiadamiać Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego.

§ 4

Tłumacz przysięgły używa przy wydawaniu aktów i dokumentów zaświadczeń pieczęci urzędowej. Aż do ogólnego uregulowania formy urzędowych pieczęci, wygląd tej pieczęci ustali Kierownik Wyższego Sądu Niemieckiego. Odcisk pieczęci należy złożyć u Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego.

§ 5

Tłumacz przysięgły winien złożyć wzór swego podpisu u Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego, którego nadzorowi podlega. W każdym Okręgu prowadzona będzie u Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego specjalna lista dla ustanowionych tłumaczy.

§ 6

(1) Tłumacz przysięgły winien prowadzić repertorium, do którego należy zapisać wszystkie przez niego sporządzone lub sprawdzone tłumaczenia i odpisy.

(2) Karty repertorium winien on zaopatrzyć w kolejne numery, zesznurować i przedłożyć Kierownikowi Wyższego Sądu Niemieckiego celem przypieczętowania sznura i podpisu.

(3) Auf der Urschrift im Register hat der vereidigte Dolmetscher zu vermerken, wieviel Ausfertigungen, Abschriften oder Durchschläge er angefertigt und an wen er sie herausgegeben hat.

§ 7

(1) Alle Schriftstücke, die der vereidigte Dolmetscher herausgibt, hat er mit seinem Siegel und der Nummer, unter der die Sache im Register eingetragen wurde, zu versehen; auf den Schriftstücken und im Register auf der Urschrift hat er die Höhe der erhaltenen Vergütung anzugeben.

(2) Auf den Abschriften hat er zu vermerken, ob sie von der Urschrift oder von einer Abschrift übersetzt worden sind und im letzteren Falle, ob die Abschrift beglaubigt ist und auf welche Weise.

(3) Unter seiner Unterschrift hat der Dolmetscher anzugeben, für welche Sprachen er zum Dolmetscher bestellt wurde.

III.

Entlassung des Dolmetschers.

§ 8

(1) Der Leiter des Deutschen Obergerichts kann den Dolmetscher aus seiner Stellung nach eigenem pflichtgemässem Ermessen oder auf Antrag des Dolmetschers entlassen.

(2) Von dem Tode eines Dolmetschers benachrichtigt der Leiter des Deutschen Gerichts oder des polnischen Burggerichts am Sitze des Dolmetschers den Leiter des Deutschen Obergerichts, der wegen der Sicherstellung und Aufbewahrung des Registers und Siegels das Erforderliche veranlasst.

§ 9

Nach seiner Entlassung hat der Dolmetscher Siegel und Register dem Leiter des Deutschen Obergerichts, dessen Aufsicht er unterstellt ist, herauszugeben. Im Todesfalle trifft diese Verpflichtung den Erben des Dolmetschers.

IV.

Bekanntmachungen.

§ 10

Die Bestellung oder Entlassung eines vereidigten Dolmetschers, die Änderung seines Sitzes oder seiner Büroanschrift wird im Amtlichen Anzeiger für das Generalgouvernement auf Kosten des Dolmetschers bekanntgemacht.

V.

Vergütung des Dolmetschers.

§ 11

Für Übersetzungen von Schriftstücken aller Art, die im Auftrage einer Behörde angefertigt werden, erhält der vereidigte Dolmetscher für jede volle Seite der Übersetzung folgende Vergütung:

a) aus einer europäischen in eine andere europäische Sprache . . . 6 Zloty
b) aus einer aussereuropäischen oder nicht lebenden Sprache in eine europäische Sprache . . . . 10 Zloty
c) aus einer europäischen oder nicht lebenden Sprache in eine aussereuropäische Sprache . . . . 20 Zloty

§ 12

Für eine im Auftrag einer Behörde angefertigte und als richtig bescheinigte Abschrift einer Übersetzung oder eines in einer nichtdeutschen Sprache abgefassten Schriftstückes erhält der vereidigte Dolmetscher, wenn die Abschrift angefertigt ist:

a) in einer europäischen Sprache . . 3 Zloty
b) in einer aussereuropäischen Sprache 5 Zloty

(3) Na oryginale w repertorium winien tłumacz przysięgły zaznaczyć, ile dokonał wygotowań, odpisów lub kopij oraz komu je wydał.

§ 7

(1) Wszystkie akta, które tłumacz przysięgły wydaje, winien zaopatrzyć w swoją pieczęć i numer, pod którym akt zapisany został w repertorium; na aktach i w repertorium na oryginale winien podać wysokość pobranego wynagrodzenia.

(2) Na odpisach winien zaznaczyć, czy tłumaczenia dokonano z oryginału lub odpisu, a w ostatnim wypadku, czy odpis jest uwierzytelniony i w jaki sposób.

(3) Pod podpisem winien tłumacz zaznaczyć, dla jakich języków ustanowiony został tłumaczem.

III.

Zwolnienie tłumacza.

§ 8

(1) Kierownik Wyższego Sądu Niemieckiego może zwolnić tłumacza z jego stanowiska według zgodnego z obowiązkiem uznania lub na wniosek tłumacza.

(2) O śmierci tłumacza zawiadamia Kierownik Sądu Niemieckiego lub polskiego sądu grodzkiego w siedzibie tłumacza Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego, który wydaje potrzebne zarządzenia celem zabezpieczenia i przechowania repertorium i pieczęci.

§ 9

Po zwolnieniu winien tłumacz pieczęć i repertorium wydać Kierownikowi Wyższego Sądu Niemieckiego, którego nadzorowi podlega. W razie śmierci obowiązek ten przechodzi na spadkobiercę tłumacza.

IV.

Obwieszczenia.

§ 10

Ustanowienie albo zwolnienie tłumacza przysięgłego, zmiana jego siedziby lub adresu biura, powinno być ogłoszone w Dzienniku Urzędowym dla Generalnego Gubernatorstwa na koszt tłumacza.

V.

Wynagrodzenie tłumacza.

§ 11

Za tłumaczenia pism wszelkiego rodzaju, sporządzane na polecenie władzy, otrzymuje tłumacz przysięgły za każdą pełną stronicę przekładu następujące wynagrodzenie:

a) z jednego z języków europejskich na inny język europejski . . . . złotych 6,—
b) z języka pozaeuropejskiego lub martwego na język europejski złotych 10,—
c) z języka europejskiego lub języka martwego na język pozaeuropejski . . . . . . złotych 20,—

§ 12

Za sporządzoną na polecenie władz i uwierzytelnioną kopię tłumaczenia lub pisma, sporządzonego w języku nieniemieckim, otrzymuje tłumacz przysięgły, gdy kopia jest sporządzona:

a) w języku europejskim . . złotych 3,—
b) w języku pozaeuropejskim . złotych 5,—

§ 13

Für die Prüfung einer durch eine Behörde behändigten Übersetzung und die Bescheinigung der Übereinstimmung derselben mit der Urschrift erhält der vereidigte Dolmetscher eine Vergütung in Höhe der halben im § 12 bestimmten Sätze.

§ 14

Bei der Berechnung der Vergütung nach den §§ 11 bis 13 gelten als eine volle Seite mindestens 31 Zeilen zu mindestens je 45 Buchstaben. Eine angefangene Seite wird als ganze berechnet, wenn sie mehr als 15 Zeilen, als halbe, wenn sie weniger als 15 Zeilen enthält.

§ 15

Für die Übersetzung einer Unterschrift erhält der Dolmetscher 2 Zloty.

§ 16

Die in den §§ 11 bis 15 bestimmten Sätze erhöhen sich auf das Doppelte für die Tätigkeit des Dolmetschers im Auftrage einer Privatperson.

§ 17

Wird ein Dolmetscher zu einer behördlichen Amtshandlung hinzugezogen, so erhält er für seine Leistung als Vergütung für die erste Stunde seiner Tätigkeit bei der Amtshandlung 5 Zloty
für jede weitere Stunde . . . . 3 Zloty

Daneben ist ihm für den durch Abwesenheit von seinem Sitz verursachten Aufwand eine Entschädigung nach Massgabe der Reisekostenvergütung für wiederbeschäftigte ehemals polnische Beamte der Reisekostenstufe II (§ 4 und 5 der Verordnung vom 24. Mai 1940 — VBlGG. I S. 193) zu gewähren.

§ 18

Diese Durchführungsvorschrift tritt am Tage ihrer Verkündung in Kraft.

Krakau, den 4. März 1941.

Der Generalgouverneur
Im Auftrag
Wille

§ 13

Za sprawdzanie dostarczonego przez władzę tłumaczenia i zaświadczenie jego zgodności z oryginałem otrzymuje tłumacz przysięgły wynagrodzenie w wysokości połowy stawek, ustanowionych w § 12.

§ 14

Przy obliczaniu wynagrodzenia w myśl §§ 11 do 13 uważa się za pełną stronicę najmniej 31 wierszy najmniej po 45 liter każdy. Stronicę rozpoczętą liczy się za całą, jeżeli obejmuje więcej niż 15 wierszy, za pół, jeżeli obejmuje mniej niż 15 wierszy.

§ 15

Za przetłumaczenie podpisu otrzymuje tłumacz 2 złote.

§ 16

Ustalone w §§ 11 do 15 stawki podwyższają się w dwójnasób za czynności tłumacza, wykonane na polecenie osoby prywatnej.

§ 17

Jeżeli tłumacz zawezwany zostaje do czynności urzędowej władz, otrzymuje on za swe świadczenie za pierwszą godzinę swej czynności przy czynności urzędowej . . . . . złotych 5,—
za każdą dalszą godzinę . . . złotych 3,—

Ponadto należy mu przyznać odszkodowanie za wydatki, spowodowane nieobecnością w jego siedzibie, stosownie do należności za podróże służbowe, ustalone dla ponownie zatrudnionych byłych polskich urzędników według szczebla kosztów podróży II (§ 4 i 5 rozporządzenia z dnia 24 maja 1940 r. — Dz. rozp. GGP. I str. 193).

§ 18

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Krakau (Kraków), dnia 4 marca 1941 r.

Generalny Gubernator
Z polecenia
Wille

Anordnung

über den Rechtshilfeverkehr der Justizbehörden des Generalgouvernements mit den Gerichten des Protektorats Böhmen und Mähren in Zivilsachen.

Vom 1. März 1941.

Der zwischen dem früheren polnischen Staate und der früheren tschechoslowakischen Republik abgeschlossene Rechtshilfevertrag vom 6. März 1925 ist mit dem Zerfall der beiden Staaten als gegenstandslos anzusehen. Der Rechtshilfeverkehr zwischen den Justizbehörden des Generalgouvernements und den deutschen Gerichten des Protektorats Böhmen und Mähren in Zivilsachen ist durch die Anordnung über den Rechtshilfeverkehr der Justizbehörden des Generalgouvernements mit dem Deutschen Reich in Zivilsachen vom 10. Mai 1940 (VBlGG. II S. 312) geregelt. Für den Rechtshilfeverkehr zwischen den Justizbehörden des Generalgouvernements und den Protektoratsgerichten in Zivilsachen ordne ich nunmehr folgendes an:

I.

Ausgehende Ersuchen.

1. Ausgehende Zustellungsanträge und Rechtshilfeersuchen der deutschen Justizbe-

Zarządzenie

o pomocy prawnej w sprawach cywilnych między władzami sprawiedliwości Generalnego Gubernatorstwa a sądami Protektoratu Czech i Moraw.

Z dnia 1 marca 1941 r.

Zawarty między byłym państwem polskim a byłą republiką czechosłowacką układ o pomocy prawnej z dnia 6 marca 1925 r. uważać należy z chwilą upadku obu państw za bezprzedmiotowy. Pomoc prawna w sprawach cywilnych między władzami sprawiedliwości Generalnego Gubernatorstwa a sądami niemieckimi Protektoratu Czech i Moraw uregulowana została zarządzeniem o pomocy prawnej w sprawach cywilnych między władzami sprawiedliwości Generalnego Gubernatorstwa a sądami Rzeszy Niemieckiej z dnia 10 maja 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 312). W przedmiocie pomocy prawnej w sprawach cywilnych między władzami sprawiedliwości Generalnego Gubernatorstwa a sądami Protektoratu zarządzam obecnie co następuje:

I.

Wezwania władz Generalnego Gubernatorstwa.

1. Niemieckie władze sprawiedliwości w Generalnym Gubernator-

hörden im Generalgouvernement sind je nach dem Ort der erbotenen Rechtshilfe unmittelbar an den Landgerichtspräsidenten in Prag oder in Brünn zu senden.

2. Die polnischen Justizbehörden im Generalgouvernement haben ausgehende Zustellungsanträge und Rechtshilfeersuchen dem Leiter des zuständigen Deutschen Obergerichts zuzuleiten. Dieser sendet sie nach Überprüfung dem zuständigen Landgerichtspräsidenten im Protektorat Böhmen und Mähren.

3. Rechtshilfeersuchen müssen den Gegenstand des Rechtshilfeersuchens vollständig und deutlich bezeichnen und eine klare, leichtverständliche Sachdarstellung enthalten. Die Akten sollen zur Erläuterung des Ersuchens grundsätzlich nicht mit übersandt werden.

II.

Eingehende Ersuchen.

1. Die Protektoratsgerichte übersenden Zustellungsanträge und Rechtshilfeersuchen dem für ihren Bezirk zuständigen Landgerichtspräsidenten. Dieser übermittelt sie dem Leiter des zuständigen Deutschen Obergerichts, der sie alsdann an die zuständige Justizbehörde im Generalgouvernement zur Erledigung weiterleitet.

Ersuchen, die im Widerspruch hierzu unmittelbar bei den Justizbehörden eingehen, sind vor ihrer Erledigung unverzüglich auf dem Dienstwege dem Leiter des Deutschen Obergerichts vorzulegen.

2. Die Zuständigkeit zur Erledigung eingehender Ersuchen richtet sich nach Abschnitt II Abs. 2 und Abs. 3 Satz 1 bis 4 der Anordnung über den Rechtshilfeverkehr der Justizbehörden des Generalgouvernements mit dem Deuschen Reich in Zivilsachen vom 10. Mai 1940 (VBlGG. II S. 312). Das Deutsche Gericht sendet die Erledigungsstükke an den Leiter des Deutschen Obergerichts, der sie nach Prüfung dem zuständigen Landgerichtspräsidenten im Protektorat Böhmen und Mähren weiterzuleiten hat.

3. Auf die Form des Zeugnisses über die Erledigung von Zustellungsanträgen ist Abschnitt III der Anordnung über den Rechtshilfeverkehr der Justizbehörden des Generalgouvernements mit dem Deutschen Reich in Zivilsachen vom 10. Mai 1940 (VBlGG. II S. 312) anzuwenden.

III.

Sprache und Schreibweise.

Der Rechtshilfeverkehr erfolgt in deutscher Sprache. Soweit ein polnisches Gericht Schriftstücke, die der Erledigung eines Ersuchens dienen, in polnischer Sprache abgefasst hat, hat es eine Übersetzung in deutscher Sprache beizufügen.

IV.

Kosten.

Kosten, die bei Gewährung der Rechtshilfe entstehen, werden nicht erstattet. Das gilt auch für Entschädigungen, die an Sachverständige und Zeugen gezahlt werden. Das ersuchte Gericht hat jedoch die bei ihm entstandenen Kosten der ersuchenden Behörde mitzuteilen, damit sie von der kostenpflichtigen Partei eingezogen werden können.

Krakau, den 1. März 1941.

Der Generalgouverneur
Im Auftrag
Wille

stwie winny przesyłać wnioski o doręczenie i wezwanie o pomoc prawną stosownie do miejsca żądanej pomocy prawnej bezpośrednio do Prezesa Sądu Okręgowego w Prag (Pradze) lub w Brünn (Bernie).

2. Polskie władze sprawiedliwości w Generalnym Gubernatorstwie winny kierować wnioski o doręczenie i wezwania o pomoc prawną do Kierownika właściwego Wyższego Sądu Niemieckiego, który przesyła je po sprawdzeniu właściwemu Prezesowi Sądu Okręgowego w Protektoracie Czech i Moraw.

3. Wezwania o pomoc prawną muszą określać całkowicie i wyraźnie przedmiot wezwania o pomoc prawną i zawierać jasne, łatwe do zrozumienia przedstawienie stanu rzeczy. Aktów nie należy zasadniczo dołączać w celu wyjaśnienia wezwania.

II.

Wezwania sądów Protektoratu.

1. Sądy Protektoratu przesyłają wnioski o doręczenie i wezwania o pomoc prawną właściwemu dla ich okręgu Prezesowi Sądu Okręgowego. Ten przekazuje je Kierownikowi właściwego Wyższego Sądu Niemieckiego, który je potem kieruje dalej celem załatwienia do właściwej władzy sprawiedliwości w Generalnym Gubernatorstwie.

Wezwania, które w sprzeczności z niniejszym wpływają bezpośrednio do władz sprawiedliwości, należy przed ich załatwieniem przedłożyć bezzwłocznie drogą służbową Kierownikowi właściwego Wyższego Sądu Niemieckiego.

2. Właściwość do załatwienia wezwań sądów Protektoratu normuje się podług rozdziału II ust. 2 i ust. 3 zdanie 1 do 4 zarządzenia o pomocy prawnej w sprawach cywilnych między władzami sprawiedliwości Generalnego Gubernatorstwa a sądami Rzeszy Niemieckiej z dnia 10 maja 1940 r. (Dz. rozp. GG. II str. 312). Sąd Niemiecki odsyła akta załatwione do Kierownika Wyższego Sądu Niemieckiego, który po zbadaniu winien przekazać je właściwemu Prezesowi Sądu Okręgowego w Protektoracie Czech i Moraw.

3. Co do formy dowodu o załatwieniu wniosków o doręczenie zastosować należy rozdział III zarządzenia o pomocy prawnej w sprawach cywilnych między władzami Generalnego Gubernatorstwa a sądami Rzeszy Niemieckiej z dnia 10 maja 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 312).

III.

Język i pismo.

W sprawach o pomoc prawną używa się języka niemieckiego. O ile sąd polski sporządził pisma, służące do załatwienia wezwania w języku polskim, winien załączyć przekład w języku niemieckim.

IV.

Koszty.

Kosztów, powstałych w związku z udzieleniem pomocy prawnej, nie zwraca się. Dotyczy to również wynagrodzeń, płaconych biegłym i świadkom. Sąd wezwany winien jednak koszty powstałe u niego podać do wiadomości władzy wzywającej, by koszty te mogły być ściągnięte od strony, obowiązanej do ponoszenia kosztów.

Krakau (Kraków), dnia 1 marca 1941 r.

Generalny Gubernator
Z polecenia
Wille